

**PASTIČKY
ROZUMU**

JANA MORAVCOVÁ

Jana Moravcová

Vlastním jménem dr. Jana Neumannová, je česká spisovatelka a překladatelka.

Po maturitě roku 1955 vystudovala tehdejší Vysokou školu ruského jazyka a literatury. V roce 1967 získala titul PhDr. na Filozofické fakultě Karlovy univerzity. Pracovala převážně jako redaktorka Lidového nakladatelství, od roku 1975 jako zástupkyně šéfredaktora Čs. spisovatele. Několikrát se účastnila akce pro mladé, začínající spisovatele Literární Luhačovice.

Do literatury vstoupila Jana Moravcová nejprve jako překladatelka z ruštiny a překladům se trvale věnuje i nadále - T. Jeseninová, K. Simonov, V. Vysockij. Napsala několik pohádek a knížek veršů pro děti, básnické sbírky pro dospělé, proslavila se sbírkami dvou knih povídek s tajemstvím Klub neomylných a Klub omylných, knihy sci-fi povídek, románů a detektivek.

Pastičky rozumu

Už název knížky napovídá, že jde o příběhy, které čtenáře vtáhnou do hry, kde tušení ruku v ruce s logikou a poodhaleným tajemstvím kráčí po hranici mezi rozdílnými světy. Mezi světy spravedlnosti a zločinu, vlídnosti a zákeřné škodolibosti, zemité jistoty a nabízených úniků do hájemství fantazie. Pastičky rozumu - nejen ty, které se skrývají v krátkých prózách této knížky - číhají v každodenním životě na každého z nás. A všichni se tak vlastně pohybujeme v "krajínách tušení", kam nás povídky zvou... Jen o tom leckdy nevíme. Třináct povídek s detektivní zápletkou či tajemstvím, a s rozuzlením, v němž tajemství zůstává...

Jana Moravcová

Pastičky rozumu

2015

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno. Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla, a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout z portálu. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umístování textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takového sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

© Jana Moravcová - Neumannová c/o DILIA, 2015
© INDEART, 2015

www.indeart.cz
978-80-7519-060-4 (PDF)

OBSAH

Pastičky rozumu
Návrat Théseův
Příběh pro tři piva
Záhada Pana Někoho
Monte Video
Lysohrátky
Dar lesa
Identita
Zásah shůry
Do detailů
Pomsta rozhněvaných šlechticů
Kde končí tušení
Únos Eliáše Sabinky

ČTĚTE ELEKTRONICKÉ KNIHY

*Není tam nic,
co bychom nesměli.
Můžeme se i na ledacos ptát,
víme-li jak a chceme-li
v těch krajinách.*

Dávné cestopisy

Pastičky rozumu

Arnošt se s nadějí zahleděl na muže, který právě vešel do dveří. Vykročil mu vstříc, podal mu ruku a nabídl křeslo. Snažil se tvářit povzbudivě a především zcela vyrovnaně - prostě tak, jak má asi člověk v jeho postavení působit. Klient přece přichází proto, aby mu detektiv pomohl, takže Arnošt tu nemůže být jako hromádka neštěstí, plná pochybností a nejistoty. Třebaže... Soukromé obchody teď prostě nejdou - a firma, která si Arnošta před pár měsíci najala, takže získal víceméně jistý výdělek, právě krachuje.

Příchozí byl mírně prošedivělý, seriózně vyhlížející muž. Arnošt mu hádal kolem šedesáti a brzy se zjistilo, že se nemýlil. Pán se představil jako Oldřich Vymětal a hned po prvních větách na něm bylo znát, že je zběhlý v pracovním jednání. Stručně vysvětlil, kdo je a oč mu asi tak jde. A okamžitě dodal, že by se na první pohled možná mohlo zdát, že by bylo vhodné informovat policii, ale že pan detektiv - tedy Arnošt Zenek - záhy pochopí, proč to vlastně vhodné není. Jde o rodinnou záležitost.

Arnošt si těch pár úvodních vět pozorně vyslechl, ale pak přece jen požádal o podrobnější vysvětlení.

A tak se dověděl, že klient pracuje v bankovníctví - a to už dlouho a docela úspěšně. Vydělává slušně, vlastní docela slušný rodinný domek, má hodnou a pochopitelně slušnou manželku... a dceru. Tady žádné hodnocení proneseno nebylo.

„Jsem racionální člověk. Ne, že bych byl zcela bez fantazie,“ usmál se lítostivě Oldřich Vymětal, „ale jsem ten typ, který bezpečně ví, že za každým úletem do virtuálního světa - jak se teď tak krásně říká - číhají takové ty obyčejné pastičky... jako na myši, víte? Něco jako pastičky rozumu... A ty mě drží v pěkném odstupu od nějakého nepodloženého vymýšlení, eventuálně domýšlení čehokoliv.“

Jestli on to není nějaký zakuklený poeta, napadlo Arnošta, ale tohle si pochopitelně nechal pro sebe.

„Jde mi o dceru Simonku,“ pokračoval klient a nevzrušeně vyložil, že dcera Simonka dělala svým rodičům těžkou hlavu už v dobách gymnaziálních studií, protože její zájmy směřovaly na všechny jiné strany, jen ne ke studiu. „A přitom,“ povzdechl si, „projevovala jasný literární talent a hrozně ráda četla... než ovšem propadla televizi, pak počítačovým hrám, internetu... Ale to už nebyla u nás doma, osamostatnila se - a to velice jednoduše. Prostě nám oznámila, že odchází ke svému příteli. Ještě že to bylo až po maturitě - i tak z toho manželka málem dostala infarkt. Sen o dcerušce, která vystuduje Karlovu univerzitu, byl rázem tentam... Tohle jsem vám musel říct, abyste chápal zázemí celého toho případu. Já totiž nejsem příliš tolerantní otec! Ženil jsem se dost pozdě a dalo by se očekávat, že svou dceru budu takříkajíc hýčkat, ale já sám jsem z pěti dětí a mám asi na leccos jiná měřítká. Umím si vážit životních úspěchů - to zcela jistě. Za úspěch ovšem nepovažuji, když se dívenka nastěhuje k drsňákovi s vyholenou lebkou - a především s lebkou uvnitř vygumovanou...!“

Asi slečna dcera nedrží od jistých věcí patřičný odstup, napadlo Arnošta. Asi tam na ni nikde nečíhají žádné pastičky rozumu. Nahlas se ale zeptal:

„Přejete si dát svou dceru sledovat?“

„Ale to vůbec ne! To jen abyste chápal... Simonka se odstěhovala, ale po půl roce byla zase doma. Moje manželka zářila, že si dcera z toho svého úletu vzala životní ponaučení... a teď to vezmu zkrátka: Podobná situace s odchodem z domova se opakovala ještě třikrát. A pokaždé s jiným partnerem. Vypadalo to tak, že si Simonka vždycky vyrazí někam jako na čundr - jak se říkávalo za mého mládí - a když ji to unaví, zaleze znovu do dobře vybaveného zázemí svých rodičů. Nakonec jsem ji už chtěl zpátky domů nepustit, ale to víte, manželka... A to dá rozum, že jednou musela přijít kosa na kámen: Simonka narazila na nějakého svalovce, který se s ní kupodivu hbitě oženil. Ještě dřív než u nás poprvé - a vlastně i naposledy - zazvonil u dveří. Prostě - takhle nenadále se v našem příbuzenstvu objevil pořizek Jeník. Vypadá tak trochu jako chasník z nějaké staré české pohádky, údajně je to podnikatel, majitel třípokojevého bytu, dvou aut a jedné chaty. Já nevím, jak ke svému majetku přišel, ale jedno bylo od začátku

jisté - třebaže jsme si navzájem do oka nepadli a příliš slov jsme spolu neztratili, ten chlap ve mně z nějakého důvodu vzbuzoval soucit. Ale ty mé neviditelné pastičky rozumu mě držely od tohohle manželství na distanc. Varující bylo už to, že o svém zeti skoro nic nevím... Simonce jsem pak mezi čtyřma očima řekl: Kdyby něco - vzpomeň si na tetu Lízu!... Abyste tomu rozuměl, mám sestru, která se bohužel do jisté míry mohla stát Simonce životním vzorem. Taky měla pořád nějaké milostné pletky a nakonec se tajně vdala. Náš táta to odevzdaně spolkl, ale když Líza přijela po dvou letech s brekem a dítětem domů, že si s manželem nerozumí a že už se k němu nevrátí, tak se táta zeptal: On to dítě bije? Nebo snad tebe? Ne, brečela Líza, ale já si s ním nějak nerozumím... A táta se podíval na pendlovky a řekl: Za půl hodiny ti jede vlak zpátky k vám do města. Tam máš teď rodinu, tam teď patříš! Máma to obrečela, že to je ukrutnost, ale co myslíte? Líza pak měla ještě tři další děti a manželství klope do dneška.“

„Taky to tak ale dopadnout nemuselo,“ podotkl Arnošt a prošedivělý pan Vymětal přikývl.

„Jistěže, to já jen abyste pochopil, co jsem to Simonce vlastně tou připomínkou tety Lízy řekl... Ostatně, vzala si to zřejmě k srdci a až donedávna se u nás neukázala. A to nepřišla s tím, že se chce vrátit, sháněla jenom kontakt na jednoho známého lékaře. Psychiatra.“

„Měla nějaké problémy?“

„Nepřímo,“ přikývl klient. „Nejdřív si na nic nestěžovala, dokonce se smála, že se nám znovu na krk už nemíní pověsit, že si žije podle svých představ - a jen podotkla, že všeho moc škodí - i práce. A že by Jeník potřeboval víc relaxovat - a že by se ten náš známý psychiatr mohl hodit. Asi po týdnu se objevila znovu a na otázku, jak to dopadlo s relaxováním, jen mávla rukou, že Jeník stejně relaxovat nechce. A při další návštěvě nám mile oznámila, že na čas nebude s Jeníkem bydlet, protože on teď bere nějaké léky, našla mu je ve skříni v kapse u saka. Po těch lécích prý může dojít kromě hyperaktivity i k psychickým změnám osobnosti - dočetla se to v příbalovém letáku - v těch informacích, co u všech léků bývají. Někaké psychické změny osobnosti - to se mi zdálo za vlasy

přitažené, ale Simonka hned prohlásila: Nebojte se, už jsem taky moudřejší, než jsem byla, k psychiatrovi jsem si zašla sama - i když k jinému, než k tomu vašemu - řekla jsem mu, co to Jeník potají polyká, a on z toho tedy nebyl nadšený. Nakonec mi poradil, že nejlepší bude na čas se od manžela vzdálit. Pronajala jsem si garsonku, Jeníkovi jsem řekla, že odjíždím na léčení do sanatoria, kde mě nemá nikdo navštěvovat... Peníze mám, těch mi manžel dává zatím dost. V tom není problém. Problém je jedině v těch jeho lécích. Jak k nim přišel, to nevím, u toho vašeho známého doktora, kterého jsem mu doporučila, ale rozhodně nebyl, jak jsem si původně myslela. Veškerou mou starost o jeho zdraví manžel ignoruje, ty bůhvíjak získané léky samozřejmě bere potají a směje se, že násilím ho k nějakému psychiatrovi nedostanu, to by prý musel něco provést. Jenže - to mám čekat, až něco provede a někdo ho začne řádně léčit?

Moc jsem z toho jejího výkladu moudrý nebyl a taky jsem jí po pravdě řečeno všechno nevěřil. Manželství prostě ztroskotalo, ona z hrdosti nechce opakovat příběh tety Lízy - možná si opravdu myslí, že bych ji vyhodil...“

„A nevyhodil?“

„Teď už si nejsem tak jistý...“ usmál se smutně klient. „Manželka se rozbředla - a prý: Simonko, to se prozradí, že nejsi na léčení, že bydlíš někde v garsonce... Byl jsem vlastně stejného názoru - a připadalo mi, že obě dvě čekají, až to vyřeším tím, že Simonku zase vezmeme domů. Jenže mně se to pořád nějak nezdálo - a tak jsem se naschvál dost chladně optal: A co my s tím...? Nic, ujistila mě Simonka. Jenom snad... Kdybys šel se mnou do našeho bytu, až Jeník nebude doma. Já si odtud potřebuju vzít pár svých osobních věcí...“

Namítl jsem, že její manžel jistě pozná, že něco z bytu odnesla, ale Simonka se tomu zasmála: Vůbec nemá přes mé věci přehled! A jeho okrást přece o nic nechci! A kromě toho - počítám přece samozřejmě s tím, že se tam zase vrátím. Domluvila jsem se s jeho kamarády, slíbili mi, že ho prostě k pořádnému léčení donutí.

Manželka mi s pláčem začala dokazovat, že na dceřině postupu přece nic úplně špatného není, že ten její odchod z Jeníkovy blízkosti je koneckonců aspoň

nějaké, dočasné řešení... a až Jeník nebude mít problémy... Jaké vlastně to jsou problémy, zeptal jsem se a Simonka se úplně rozklepala, když znovu spustila o změně osobnosti, záludném chování, možné brutalitě... Před tím vším ji její psychiatr varoval a zdůrazňoval, že Simončin manžel se musí opravdu začít léčit u odborníka a nesmí polykat prášky, které si sehnal bůhvíjak a sám si je naordinoval. Chtěl jsem od dcery vědět, jak se ten lék jmenuje, napadlo mě pochopitelně, že věc prokonzultuju u našeho známého psychiatra. Simonka si název nepamatovala, má prý ho ale někde poznamenaný a její psychiatr okamžitě věděl, oč jde.

Nakonec jsem s ní do toho jejich bytu šel... Dobře mi při tom nebylo. Čekal jsem, že se Jeník třeba každou chvíli vrátí... Nejdřív jsem postával v předsíni, ale pak jsem přece jen poslechl dceru a pohodlně se usadil do křesla v obýváku. Simonce to trvalo asi dvacet minut, než si - především v ložnici - naskládala své věci do velké kabely, pak ještě chvíli pobíhala po celém bytě, a když se ke mně vrátila, byla zjevně s výsledkem své návštěvy spokojená. Dokonce se podivila, proč jsem si nepustil televizi, že to by Jeník přece nepoznal. Počítač, to prý by bylo něco jiného. Pokud manžela ten lék úplně nevyšinul, tak určitě pořád vyznává jako božstvo internet, elektronickou poštu... Chtěl jsem poznamenat, že já proti elektronické poště taky nic nemám, ale vtom se dcera zarazila a skoro hystericky vyjekla: Možná už ale vyšinutej je! A ukázala k oknu, kde na stolku ležel štůsek docela normálních papírových poštovních obálek.

Pravda je, že jsem si jich předtím ani nevšiml, a pravda taky je, že mě okamžitě něco při pohledu na ně zarazilo. Něco mi připomínaly... Byly nějak zvláště vroubkované, skoro zdeformované - možná to byl kaz materiálu... Dcera nad nimi kroutila hlavou, hystericky se smála a já jsem přemýšlel, jak si nenápadně jednu z těch obálek vzít. Nakonec se mi to usnadnilo tím, že Simonka najednou začala spěchat, jako by ji zem páčila pod nohama. Rázem byla v předsíni - a mně se podařilo jednu obálku sebrat. A teď se podívejte!“

Nadechl se a vytáhl z kufříku průsvitné desky a vzápětí vysypal na stůl několik obálek. Na všech bylo jeho jméno a adresa. Na všech kromě jedné.

„Podívejte se dovnitř! Ale nepřeházejte to! Datum na razítku a obsah mají souvislost.“

Z každé obálky s adresou Arnošt vylovil papírové měřítko. Různě dlouhé. To s nejstarším datem odeslání mělo šest centimetrů. Když se obálky srovnaly podle dat, bylo jasné, že vždycky po týdnu jeden centimetr ubyl. Poslední obálka už skrývala jen centimetry dva. V obálce bez adresy nebylo nic.

„To je ta, kterou jsem sebral v jejich bytě,“ podotkl klient. „Tak co tomu říkáte?“

Obálky byly skutečně stejné. Se stejným, takřka deformujícím neobvyklým vroubkováním.

Arnošt nerozhodně pokrčil rameny.

„To přece může být náhoda! A jak si vůbec tyhle zásilky, které - jak předpokládám, vám chodí týdně poštou, vykládáte?“

„Asi mi někdo sděluje, že se blíží nějaký termín. Ale až do té chvíle, než jsem uviděl obálky na stolku v zeřově bytě, jsem si myslel, že jde o svéráznou připomínku něčeho, na co obvykle zapomínám. Třeba na sjezd abiturientů. Nebo na něčí narozeniny. Odjakživa na různé ty oslavy zapomínám a spousta mých známých to ví. Tak jsem jen čekal, kdy mi to onen stříhač centimetrů, který se zatím zřejmě baví mými předpokládanými rozpaky, připomene takříkajíc polopatě.“

„Takže teď jste změnil názor?“

„Teď jsem přinejmenším znejistěl.“

„Řekl jste o tom všem dceři?“

„Ne. Nejdřív jsem si chtěl obálky doma porovnat - a když jsem zjistil, že opravdu stejné jsou, neměl jsem to vlastně komu říct. Manželku jsem nechtěl lekat a Simonka se od té chvíle, kdy jsme se před jejich domem rozloučili, neozvala. Lépe řečeno - poslala jenom esemesku. Z telefonní budky. Mobil prý jí spadl do plného umyvadla. Musí si pořídit jiný.“

„To je tedy nešikovná,“ podotkl pochybovačně Arnošt.

„Hlavně zbrklá,“ kývl klient. „Klidně se to mohlo stát.“

„Kde má tu garsoniéru?“

„Nevím.“

„Ale říkal jste, že nechcete, abych vaši dceru sledoval! Tedy ji ani nemám hledat?“

„Ona se ozve,“ řekl s jistotou klient. „Já potřebuju něco jiného. Zjistěte mi všechno, co je možné, o tom mém zeti. Základní informace vám pochopitelně dám, ale moc jich není...“

Nebylo.

Kupodivu ale stačilo jméno firmy - a stopa k Simončinu manželovi byla rázem dost zřetelná. Arnošt se poměrně brzy dověděl, že Jeník je skutečně spolujatelem prosperující stavební firmy, která má zakázky málem po celé republice. A že pan Jan Honzák, jak se správně Jeník jmenuje, bývá skoro pořád na cestách. „Je to superworkoholik,“ říkalo se o něm.

To byly informace takříkajíc kuloárové. K tomu se Arnošt ještě dověděl, že „pokud někdo chce jednat s panem Honzákem pracovně, ze všeho nejlepší je udělat to prostřednictvím tiskového mluvčího firmy, a na toho je zase nejlepší obrátit se přes internet“. Arnošt si ovšem nebyl jist, zda jeho klient Oldřich Vymětal, Honzákův tchán, má zájem právě o takovýhle kontakt. A pokud jde o Honzákovy vztahy „nepracovní“? Arnošt se doslechl o jakémsi Jeníkově dávném kamarádovi. Jezdí prý spolu někam za Prahu na ryby. O manželství pana Honzáka nikde nepadlo ani slovo. Jestli o něm vůbec někdo ví, uvědomil si Arnošt.

Zavolal svému klientovi, aby mu řekl, čeho se zatím dobral - a že teď začne hledat toho kamaráda.

„Staly se dvě důležité věci,“ oznámil mu okamžitě klient Vymětal. „Volala mi Simonka a dostal jsem poslední centimetr.“

„Dcera má nový mobil? A centimetr přišel s vysvětlením, jaká akce se blíží? Jak jste očekával?“

„Přijďte ke mně domů, probereme si to!“

Arnošta napadlo, že tím pro něj možná celý tenhle případ končí. Poslední centimetr doručený poštou nemá nejspíš se Simonkou nic společného - a bůhví, jestli Simonka má ještě něco společného se svým „rychlomanželem“ Jeníkem! Neměnila snad hravě své předchozí partnery?

Když ale Arnošt vstoupil do vilky Oldřicha Vymětala, byl během pár minut ze svého omylu vyveden. Klient ho usadil do křesla a na stolek před něj položil známou obálku.

„Počkejte,“ zadržel ale Arnoštovu ruku, která po obálce sáhla, „nejdřív vám chci říct, co mi pověděla Simonka. Když si pořídila nový mobil, ze všeho nejdřív prý zavolala manželovi. To bylo rozumné... Aby o ni neměl obavy, když se jí nemůže dovolat. Vysvětlila mu, co se jí přihodilo s předchozím mobilem, ujistila ho, že se jí vede dobře a zeptala se, jak se daří jemu... Představte si, že ji nenechal domluvit! Jedovatěji upozornil, že jí dává ultimátum. Během tohoto týdne se k němu vrátí! Ať už nechá toho schovávání, on přece ví, kde je. Vrátila se k rodičům a on trpělivě dává už několik týdnů najevo, že to ví, třebaže ona mu řekla, že odjíždí do nějakého sanatoria, kde nemá být po celou délku pobytu - tedy po šest týdnů - nikým navštěvována. Tu lež se sanatoriem že prý tedy spolkl, ale víc už si líbit nenechá. A představte si,“ pokračoval Simončin otec, „že ona prý mu nic o délce pobytu neřekla! Tvrdí, že byla odhodlaná zůstat z manželova dosahu tak dlouho, dokud nebude jasné, že se už pořádně léčí a nepolyká nějaké drastické pilulky s ještě drastičtějšími vedlejšími účinky. Byla odhodlaná žít jinde... třeba i půl roku... O nějakých šesti týdnech tedy nemluvila!“

Arnošt otevřel obálku s nejnovějším datem. Na dlaň mu vypadl ustřižený centimetr z papírového měřítka. Z jedné strany se ježil milimetrový plůtek, na druhé straně byl přilepený proužek papíru s vytištěným slovem ULTIMÁTUM.

„Co centimetr - to týden. Ale na který den tahle pohružka připadá?“

„To nevím. Pošta nechodila úplně pravidelně.“

„Předpokládáte, že si sem Jeník pro Simonku přijde?“

„Každopádně je teď dcera na kterémkoliv jiném místě ve větším bezpečí než tady.“

„Řekl jste jí o těch obálkách a centimetrech?“

„Rozplakala se a poprvé uznala, že měla dát na to, když ji manželovi kamarádi upozorňovali, že Jeník někdy dokáže být divný.“

„Ani teď to nechcete oznámit na policii?“

„Už jsem to udělal. Ale hned v té chvíli, když jsem jim to říkal, měl jsem pocit... Prostě jsem cítil, že to může působit směšně.“

„Copak se vám vysmáli?“

„To zrovna ne, ale... Já sám si vlastně neumím představit, co konkrétního by měli udělat. Policejní stanice je odsud nedaleko. Ujistili mě, že v případě, když se budu cítit nějak ohrožen a zavolám jim, dokážou tady být takřka okamžitě.“

„Mám tedy ještě vůbec hledat toho Jeníkova kamaráda?“

„Určitě. Třeba to stihnete dřív, než uplyne ten poněkud nejasný termín ultimáta - a třeba nám to k něčemu bude dobré.“

„Proč svému zeti nezavoláte?“

„Na pevné lince nebývá, na mobilu prý volané číslo neexistuje.“ Třeba mu mobil taky spadl do umyvadla, pomyslel si Arnošt. „To číslo jeho mobilu jsem dostal od Simonky,“ vpadl mu do úvah klient. „Když jsem jí řekl, že se marně pokouším dovolat, potvrdila mi, že ani ona se teď Jeníkovi dovolat nemůže. Jenomže ještě včera to prý šlo! Ještě včera tohle číslo existovalo! To víte, že jsem další vývoj neponechal náhodě! Okamžitě jsem si najal ostrahu - nebo jak se tomu říká... Jako soukromá osoba. Není to nejlacinější, ale aspoň budeme klidně spát.“

No tak dobře, vyhledáme Jeníkova kamaráda, řekl si Arnošt, ale těžko to ještě může být užitečné...

Na sjednanou schůzku v jedné z hospod u řeky Sázavy dorazil s připravenými větami o práci novináře, který chystá článek o stavebních firmách a chce se s lidmi z jejich vedení nějak neformálně sblížit. „Aby se zase neříkalo, že novináři nejradši všechno naházejí do žumpy a pak to s fanfárami vytahují na světlo světa! Ono se ale o panu Honzákovi říká, že je superworkoholik a je těžké se k němu lidsky přiblížit...“

Rychle ovšem pochopil, že to takhle nepůjde. Jeníkův kamarád v celtové vestě s miliony kapes se totiž nejdřív jen zašklebil a pak řekl:

„Jakýpak lidský přiblížování? Dejte mi číslo svého mobilu, já o vás Jeníkovi řeknu - a necháme to na něm! Když bude chtít, tak vám zavolá.“

Arnošt tedy musel přibrzdit: Jistě, takhle to bude nejlepší. Dá číslo svého mobilu. Dá, jen co bude mít v redakci ten článek přiklepnutý - že ho fakt bude dělat on. Aby to bylo na sto procent. Zatím tedy panu Honzákovi do soukromí vstupovat nebude... A pak se konečně stalo to, v co Arnošt doufal od prvního okamžiku schůzky: Že přece v takovéhle hospodě se musí objevit nějaký kamarád Jeníkova kamaráda, eventuálně kamarádi toho dalšího kamaráda...

Jediné, čeho mu potom bylo líto, bylo to, že musel švindlovat s pitím, protože měl venku auto.

Když vypadl na čerstvý vzduch, zkoušel se dovolat svému klientovi. Nešlo to. Vůbec tu nebyl signál. Teprve o kus dál na silnici za lesem to bylo lepší, takže se Arnošt dověděl překvapivou věc:

„Už je po všem. Policajti si ho odvezli. Tedy - Jeníka...“

„Jedu k vám.“

„Jo... Klidně a bez obav. Ostrahu už jsem poslal domů,“ zaznělo úplně bezradně. „Bylo to všechno jako v televizi...“ A když ke svému klientovi Arnošt konečně dorazil, Oldřich Vymětal to ještě několikrát zopakoval: „Jako v televizi. Jako nějaký akční film v televizi.“

Nepřeháněl. Opravdu to tak vypadalo...

Díval se oknem do tmy ulice a viděl, jak se na chodníku pod pouličním světlem vynořila postava a míří k jeho domu. Zetě Jeníka zas tak dobře neznal, ale napadlo ho, že by to mohl být on. Alespoň podle té chasnické postavy... Najednou se odněkud z boku objevil někdo daleko menší a prakticky vběhl tomu velkému chlapovi do cesty. Vrazil do něj. Začali se strkat, cloumali sebou, křičeli, pak ten malý upadl a strašlivě zaječel. Ten velký chtěl zřejmě zmizet, ale skočil po něm nějaký stín - a další se objevil hned o pár metrů dál. „Já to viděl! Já to viděl,“

křičel někdo. „On ho napadl a chce utýct! On ho málem zabil!“ Pak zablikala ostrá světla a na chodník z auta vyskočili dva policisté. Muž, který hlídal Vymětalovu vilu, zvědavě vyhlédl z branky a pak se Vymětala zeptal, proč neinformoval nejdřív svou ostrahu, když volal policii, aby zakročila. „Ale já jsem nikoho nevolal,“ divil se Vymětal. „To musel udělat někdo z těch, co jsou na ulici!“ Vyšli oba ze zahrady vilky. Pro zraněného přijela sanitka, doktor ho dal položit na nosítka a odnést do vozu. Ve světle reflektorů byla vidět ošklivě zakrvácená tvář. Zdálo se skoro neuvěřitelné, že ho během těch pár vteřin mohl Jeník takhle zřít. „Já jdu za svou ženou!“ sípal navztekáný Jeník a zbytečně sebou trhal - už mu nasadili pouta. Viděl svého tchána jednou v životě, a teď byl příliš rozrušený na to, aby ho v hloučku postávajících mužů s jistotou poznal. Těkal očima z jedné postavy na druhou a policista prohodil: „To my si všechno vyjasníme, nebojte se! Ostatně - to je jedno, kam jste šel. Porval jste se - a toho druhého jste zranil. Tak jedeme!“

„Myslíte, že jsem měl nějak reagovat?“ zeptal se teď bezradně Vymětal. „Já se vám přiznám, že jsem pořád ještě v nějakém šoku. Už jste si někdy připadal, jako že hrajete v nějaké gangsterce? A jako by vám tam pořád něco chybělo k pochopení... Manželka naštěstí celou tu dobu spala, vzala si prášek - když jsme tu měli tu ostrahu, nemusela se přece bát,“ drmolil Vymětal, jako by měl horečku. „Když jste mi zavolal...“ najednou se zarazil. „Proč jste mi vůbec zavolal?“

„Našel jsem toho Jeníkova kamaráda. A kamarády toho kamaráda...“

„Aha,“ špitl bezbarvě Vymětal.

„Seděl jsem s nimi v hospodě.“

„No - a? Poslouchejte - myslíte, že mě prostě taky přišel zmlátit?“

„Rváč on asi je,“ připustil Arnošt. „On totiž... To jsem tak mezi řečí od těch chlapů v hospodě pochopil...“ Odmlčel a se a pak, jako by se omlouval, dodal: „On je kvůli rvačce... kvůli ublížení na zdraví... v podmínce.“

„Aha,“ hlesl zase Vymětal a sáhl po mobilu, který mu zacvrlikal na stole.

„To už jsou možná ti policajti.“

„Tati?“ slyšel až ke svému křeslu Arnošt. „Promiň, že ti volám takhle v noci, ale já musím! Jeník prý něco vyvedl. A někde snad u vás na ulici. Prý jsou na to svědci. Na vlastní oči viděli, že někoho zmlátil. Sebrali ho policajti. Víš o tom?“

„Něco málo.“

„Ale jste s mámou v pořádku, vid’? Co myslíš - pustí ho domů ještě před tím, než ho odsoudí, nebo už se klidně můžu zase přestěhovat? Ne k vám! Vždyť ten krásnej třípokoják je přece taky můj, když jsme manželé, ne? I chata, ne? Ale nerada bych se tam s ním potkala. Známi říkají, že si ho u sebe policajti rovnou nechají, ale on taky může klidně všechno překroutit a zapřít, ne? Nepřizná, že nám dával nějaký ultimátum. Nebo taky může tvrdit, že jsem ho k tobě pozvala já. Ale to na podstatě jeho skutku - aspoň říkají známi - nic nemění! A že se to zrovna muselo stát ve vaší ulici!“

„To opravdu taky nechápu...“

„Ale zas na druhou stranu... ten můj psychiatr mi jeden podobný případ líčil... Možná tě ta jeho pouliční rvačka zachránila. Jeník byl nadupaný vzteky, šel do našeho domu, bůhví, jak by to dopadlo. Tohle byl vlastně takový ventil na přetlak, co v sobě měl, víš?“ Znělo to, jako když to odněkud předčítá. „Byl bys to odnesl ty. Ještě že to tak dopadlo. A že jsou na to svědci.“

„Ale ty prášky,“ přerušil ji otec, „ty, co způsobují hyperaktivitu, ale mají vliv i na psychiku a člověk po nich bývá agresivní, ty on bral, vid’?“

„Jasně že on! Kdo jiný? Nebo jak to myslíš?“ vyjela, ale pak klidně dodala: „Jenže to nejspíš taky zapře. Ještě že jsi se mnou tuhle do toho našeho bytu šel a objevili jsme tam ty obálky... Tak dobrou noc!“

Objevili tam obálky? Simončin otec si bezpečně pamatoval, kdo je objevil.

„Něco tu cvaká,“ poznamenal, když strnule odložil telefon.

Skoro jako nějaké pastičky rozumu, napadla Arnošta škodolibá odpověď, ale nahlas řekl:

„To je teď pro změnu můj mobil. Esemeska. Kdo to teď může... Jako by ani nebyla noc...“ Pak si zprávu přečetl a radostí se málem rozesmál. Firma,

u které si v poslední době dost výrazně přivydělával, nekrachuje! Potom si ale uvědomil, že radovat se, to by bylo v téhle chvíli velice neslušné, a tak jen mávl rukou: „Nějaká zbytečnost.“

A jeho klient Oldřich Vymětal, otec teď zjevně spokojené Simonky, položil bezradně ruce na desku stolu. Dlaněmi vzhůru. Zíral na ně jako by se z jejich čar něco snažil vyčíst. Jako by tam bylo vepsáno taky nějaké ultimátum.

„To jsem vám říkal, vidíte,“ pronesl tiše, „že ten Jeník... třebaže jsme si navzájem do oka nepadli... ve mně z nějakého důvodu vzbuzoval soucit...“

Arnošt tušil, co se asi tak může teď jeho klientovi honit hlavou, ale zdvořile mlčel. To je zvláštní, pomyslel si jen, nikdy dřív mi ten můj signál esemesky jako nějaké cvakání pastiček nepřípadal. Že by mi docházela baterka?

Bud' jak bud' - měl takový pocit, že by tu podobné zvuky v téhle chvíli už zaznít neměly. A tak ten svůj mobil raději vypnul...

Návrat Théseův

Schylovalo se k dešti a docentka Malátová si s nelibostí uvědomila, že bude nutné opustit tohle příjemné místo s vyhlídkou do údolí s několika chalupami. Pocit nelibosti na ni ostatně dorážel už od té chvíle, kdy zaparkovala před stavením, které kdysi bývalo normální venkovskou hospodou, ale teď se změnilo v jakousi podivnou krychli s barevnými reklamami. Když tenhle dům ještě vypadal postaru, míval z boku malý koloniál, kam se choďovalo na nákupy. Teď tam byly hrací automaty. Teprve při pohledu na ně si docentka Malátová uvědomila, že se dneska vůbec nevrací do někdejší horské osady, kam kdysi jezdívávala na prázdniny, že to tam bude určitě jiné než ve vzpomínkách - a že vůbec neměla pozvání na tetiny narozeniny přijmout. Jenže tetě bylo devadesát, z celého širokého příbuzenstva přežila nejen všechny své vrstevníky, ale i ty daleko mladší a přitom - kam docentčina paměť sahá - teta vždycky byla „stará“...

„Určitě přijedeš, vid’!“ naléhala sestřenice do telefonu. „Všichni se na tebe těšíme, neviděli jsme se tolik let! A pamatuješ - domluvili jsme se, že se občas budeme scházet! A tohle je přece pořádná příležitost, ne?“

Domluvili jsme se. Kdy? V pubertě? usmála se u aparátu docentka Malátová. A všichni se těší... Kolik tam vlastně po okolí zůstalo bratranců a sestřenic? Ona sama žije v Praze a upřímně řečeno steskem po svém příbuzenstvu netrpí. Ještě za života svých rodičů dbala alespoň na posílání vánočních pohledů, ale pak se jí čím dál tím častěji stávalo, že i na tohle zapomínala...

Všichni se teď údajně těší - a ona je stěží bude poznávat. O čem si s nimi bude povídat? Asi o ničem. Posedí chvíli s tetičkou, prohodí pár vět, někdo se možná optá, čeho že je vlastně docentka, a když přijde řeč na dějiny umění, ten dotyčný neurčitě pokývá hlavou a nejspíš změni téma... A třeba ne, říkala si, co já o těch svých příbuzných vím? Možná mezi nimi najdu dokonce i kolegu z oboru! Tak jako tak to ale bude trapné, když nejspíš nikoho nepoznám...

Před necelou hodinou ostatně nepoznávala ani příjezd do vesnice. Tyhle domky tu nebyvaly, říkala si, tamhlety ozdobné ploty taky ne - a když dorazila na někdejší náves, rezignovaně zastavila před zmodernizovanou hospodou. Rozhodla se pro krátký pěší průzkum okolí. Usoudila, že bude lepší všechno nové tady přijímat „po kapkách“.

Příjemně ji překvapilo, že cesta, kudy si většinou krátili své výpravy za nákupy do vsi, ještě existuje. Za kopcem v údolí, kde teta bydlela, bývalo jen pár chalup a pak už jen „lišky, které dávají dobrou noc“, jak s oblibou říkávala jedna ze sestřenic. Do vsi se dalo jít i dolní, pohodlnější cestou, ale oni tehdy raději lezli vzhůru do stráně a proběhli lesem...

Zdolat onu zkratku ze vsi nad stráň nebylo obtížné a docentka Malátová brzy stanula na místě s vyhlídkou do údolí. Všechny domky dole zase samozřejmě nepoznávala - a ten, o kterém předpokládala, že v něm najde oslavující příbuzenstvo s tetičkou, byl teď rozhodně větší než ono stavení ze vzpomínek. Neměl černou lepenkovou střechu jako kdysi, naopak zářil do dálky moderní červenou krytinou... Kousek nad ním se tyčil nějaký určitě zcela nový dům.

Naproti ve stráni kdysi bývala taková malá chaloupka... Místo ní se tam teď ale zelenala luční tráva.

Kdysi tu ovšem stávala ještě jedna podobná chaloupka - až tady nahoře u kraje lesa... A vida! Ta tu ještě je, uvědomila si s uspokojením docentka Malátová a současně se jí v paměti vybavila i další vzpomínka: Té, co tu bydlela, se říkalo „bláznivá Aňa“. Byla tenkrát ještě dost mladá. Žila s rodiči a vykládalo se o ní, že se pomátla z nešťastné lásky. „Je něco jako Viktorka z Babičky od Boženy Němcové,“ tvrdila tetička a jim, dětem, se to líbilo. V dolním cípu údolí totiž byl starý mlýnský náhon, třebaže ve mlýně už se ani tehdy nemlelo. Ta pravá Viktorka sice chodívala ke splavu, ale představa bláznivé Ani u náhonu byla pro děti taky vzrušující. Ačkoliv... Aňu nikdo nikdy u náhonu neviděl a realisticky smýšlející strýček tvrdil, že to je všechno nesmysl, že Aňa prostě nepobrala moc rozumu, s bídou prolezla povinnou školu a pak zůstala rodičům na krku. „A co ten člověk, co byl ve mlýně na letním bytě?“ ptávala se pohoršeně tetička. „Ale

prosím tě, tam jich bydlelo!“ ušklíbal se strýček. „Od těch dob, co nemleli, pronajímali jednu místnost jako pokoj na letní byt!“ „A právě kvůli jednomu z těch letních hostů se Aňa pomátla - ona přece vždycky bláznivá nebyla!“ bránila svou verzi tetička. „Ale byla!“ mávl na to vždycky rukou strýček...

Docentka Malátová se teď musela usmát: Kde je těm jejich sporům konec?! A chalupa bláznivé Ani tu kupodivu věrně pořád ještě stojí. Zchátralá, ale stojí. Bůhví ovšem kde je konec jejím obyvatelům...

Když docentka Malátová dospěla ve svých myšlenkách až sem, z protější straně zafoukalo a nad údolí se převalil mrak. Vypadal dost hrozivě - jako obrovitý balvan, který se chystá všechno rozdrtit, především ovšem mrzutou paní docentku. A ke všemu ještě zahřmělo.

V první chvíli se žena instinktivně rozběhla dolů, pryč od vysokých smrků, a teprve po několika krocích si uvědomila, že by neměla mířit dolů k tetinu domku, že se musí vrátit k autu. To ale nejspíš promokne!

„Haló, paní!“ ozvalo se od zchátralé chalupy. „Pojďte se schovat! Chytne vás bouřka.“

Pomalou už na tenhle obrat zapomněla. Jako by bouřka byla nějaká živá bytost. Chytne vás...

Před chalupu vyšla starší žena. Měla dlouhé šaty z šedého plátna, na hlavě bílý, pravděpodobně taky plátěný šátek. Snad to bylo tou nefalšovaně starobylou látkou, kterou docentka podvědomě zaznamenala, že jí postava před chalupou připadala, jako by právě vystoupila z nějaké dávné báje.

V té chvíli na zem dopadly první kapky deště a docentka Malátová nestačila ani zaváhat...

Nejdřív si myslela, že déšť přečká v síni za dveřmi, ale když vstoupila do chalupy, s ulehčením si uvědomila, že stavení uvnitř rozhodně působí přívětivěji než zvenčí.

„Pojďte přece dál,“ pozvala ji plaše žena v bílém šátku - a paní docentka vstoupila do rozlehlé světnice, která byla zřejmě kuchyní i obývací místností současně. Pravděpodobně i ložnicí, připustila v duchu návštěvnice, když si

povšimla velké, pečlivě zastlané postele. Ano, takhle nějak to dřív vypadalo takřka ve všech staveních tady na horách, pomyslela si ještě, když její zrak padl na něco, co sem zcela jasně nepatřilo. Dal by se tu očekávat svatý obrázek... nebo možná něčí fotografie, popřípadě pohled na zdejší kraj zachycený v barvách nějakým místním malířem... nebo cokoli jiného, slevovala v duchu paní docentka, ale tohle?

Mezi okny - na čestném místě nad stolem, kam musel okamžitě padnout zrak každého, kdo vešel do dveří, visela zarámovaná reprodukce obrazu, který do tohoto prostředí vlastně nezapadal. Kde se to tady bere, užasla kunsthistorička. Tady... a obraz Josefa Šímy? Vzápětí si ale uvědomila úžasnou podobu mračen na tomhle obraze a těch venku na skutečné obloze. Trochu ji to zaskočilo. Nepřipadalo jí snad před pár okamžiky, že se na ni shůry mrak řítí jako obrovitý balvan? Bylo to stejné jako na tomhle obraze...

Vzápětí se ale vrátila otázka: Kde se tady - v téhle chalupě - vzal obraz umělce, který je považován za představitele evropského moderního malířství? Proč tu je? Vůbec s tímhle interiérem neladí! Prostě sem nepatří... Ta žena, co tu bydlí, ani trošku nevypadá na to, že by v takovém výtvarném díle mohla nacházet zalíbení!

„Líbí se vám ten obrázek?“ zeptala se jí paní domu a téměř okamžitě dodala: „Rozumíte obrazům?“

„Snad... většinou... ano,“ odpověděla docentka Malátová a očekávala, že se jí teď žena zeptá, kolik by asi takový obraz stál.

„A tenhle už jste někdy viděla?“ upřela na ni tázavě oči stará žena... ano, teď zblízka byla její tvář opravdu stará. „Jmenuje se Návrat, vidíte?“

„Návrat Théseův,“ doplnila ji paní docentka.

„Ano,“ rozzářila se žena - a kupodivu rázem vypadala velice omládle. „Já jsem Ariadna,“ dodala pak rychle a napřáhla před sebe pravici připravenou ke stisku.

„Já se jmenuju Halina,“ vymáčkla ze sebe docentka Malátová a podávanou ruku sevřela v dlani. Bylo to všechno velice zvláštní. Nejen proto, že jména

Théseus a Ariadna k sobě podle antické báje patří, ale i proto, že paní docentka se už drahně let nikomu nepředstavovala pouze křestním jménem. Znamená to snad, že si s ní tahle žena chce tykat?

Ostatně - není to jedno? Za chvíli přestane pršet a ony dvě se po rozloučení už zřejmě nikdy nesetkají... A vtom ji to napadlo! Ta myšlenka ji překvapila přesně ve stejnou chvíli, kdy venku - tentokrát už blízko - zaburácel hrom: Ariadna! Jak se vůbec doopravdy jmenovala bláznivá Aňa? A mohla by to být ona?

„Ariadna... To je zvláštní jméno,“ podotkla tedy - a žena přikývla:

„Nevím, proč mi ho rodiče dali. Stejně se mi pak říkalo Aňa.“

A je to tady!

„Vy máte ráda Šimovy obrazy?“

Zdálo se však, že ji Aňa neposlouchá. O něčem přemítala - a nakonec přece jen ostýchavě pronesla:

„To je dárek... od jednoho člověka. Návrat...“

„On se jmenoval Théseus?“ zeptala se opatrně docentka. „Théseus a Ariadna k sobě... svým způsobem... patřili.“ Raději však nepokračovala.

„Ne, nejmenoval se tak,“ usmála se Aňa. „Ale on říkal, že já... Ariadna... jsem ho zachránila jako už jedna jiná Ariadna toho, co se jmenoval Théseus. Já jsem si to jméno naschvál zapsala - a taky je to na rubu toho obrazu! Návrat Théseův. Ten člověk se ale jmenoval Teo... A to je skoro jako Théseus, ne?“

„A jak jste ho zachránila, jestli se tedy můžu zeptat.“

„Já vlastně nevím,“ pokrčila rameny Aňa. „On sem jednou přijel na letní byt... ne k nám! Tam dolů - co dřív byl mlýn. A jak šel kolem nás do lesa - a já byla zrovna na zápraží, tak se mě zeptal, jestli tu jsou kukačky. Že kukačka umí spočítat, kolik roků života člověku ještě zbývá. Tak jsem mu řekla, že kukačku jsem tu ještě neslyšela, ale že mu ty jeho roky z dlaně uhádnu sama. Nevím, co mě to napadlo, nikdy jsem nikomu nehádala, ale chtělo se mi si s ním povídat... Tady totiž kolem nás málokdo někdy projde, a tak je tu člověku dlouhá chvíle. A on byl takový rozklepaný - jen ho položit na máry, jak říkala máma. Tak jsem mu

samosebou věštila dlouhý život. On se tomu zasmál, ale tak divně... A pak se mě zeptal, co nám to tu pod okny roste za kytky. A kytky - ty já znám. Tak jsem je začala vypočítávat a šla jsem s ním kousek po stráni a pořád jsem mu o těch kytkách povídala. Zeptal se, jestli smí zase někdy přijít - no a pak sem chodil každý den. Našim se to moc nelíbilo, ale já jsem byla ráda. Ne... Já jsem byla hrozně šťastná,“ opravila se Aňa.

Takže tohle byla ta nešťastná láska, o které se dole v chalupách vykládalo? Ale tahle žena byla tehdy šťastná, pomyslela si docentka Malátová. A nahlas se zeptala:

„A s těmi ve mlýně, tam co byl na letním bytě, s těmi jste o něm nikdy nemluvila?“

„S nikým jsem o něm nemluvila. To se přece nedělá!“ užasla Ariadna. „A tam dolů, tam já ani nechodila. Ani teď... tam nechodím.“

„Ale se mnou o něm mluvíte!“

„To je přece něco jiného. Vy jste se tu najednou objevila... Nejste odsud, ale zato jste věděla, co ten obrázek znamená! A jak jste se objevila, tak zase asi zmizíte,“ řekla přemítavě. „Ono to taky určitě něco znamená. On by mi to uměl vysvětlit. Já to jenom cítím. Tuším to, ale on by to věděl... To není jen tak, že víte, kdo to byl Théseus a že k němu Ariadna patřila. A taky že se vrátil.“

O Théseovi snad něco ví každý průměrný středoškolák, chtěla namítnout paní docentka, ale pak jí přišlo nevhodné mluvit vedle této ženy o vzdělání.

„To je náhoda, že jsem si na to vzpomněla,“ podotkla tedy skromně.

„Ba ne... Všechno vždycky něco znamená. Třeba si myslíte, že to je maličkost... On mi to tak říkal! Žádné maličkosti na světě nejsou! Všechno něco znamená. A on to určitě ví, je učený,“ prohlásila obdivně. „Z dějepisu zná úplně všechno. A když jsme se procházeli, vyprávěl mi, co se kdy dávno stalo - a já zase mu povídala o těch kytkách. S nikým jiným jsem si takhle neuměla povídat jako s ním. A nakonec mi přinesl tenhle obrázek, představte si, že pro něj extra jel do města, aby mi ho koupil! A řekl mi, že před moc lety žil hrdina, který se jmenoval Théseus. A ten že by byl zabloudil a zahynul, kdyby mu Ariadna nedala klubičko,

keré on cestou rozmotával - a tak potom věděl, kudy má jít zase z bludiště ven. A že on - Teo taky v životě začal bloudit, ale najednou tu svou cestu vidí úplně jasně a jednoduše. Ať prý si ten obrázek nechám na památku. Mára se na to podívala a řekla, že Teo je ještě větší pomatenec než já, ale já jsem si to všechno vysvětlila. To se přece dá vytušit - a já to pochopila: Návrat! Obrázek se jmenuje Návrat Théseův! Takže Teo se vrátí. On to není moc veselý obrázek, to je pravda, ale něco to přece muselo znamenat, že mi Teo zrovna tohle dal. A to je jasné - co to znamenalo, když se to jmenuje Návrat, ne?“

Žena, kterou rodiče dali pokřtít Ariadna a sousedé z chalup jí říkali bláznivá Aňa, upřela na docentku Malátovou úzkostný zrak.

„Samozřejmě - návrat je návrat,“ pronesla ta, která v sobě potlačila všechny své vědomosti o antických bájích i o malířích dvacátého století a výkladu jejich obrazů. Vlastně to spíš pronesla žena křestním jménem Halina. Ta, která v téhle chvíli nechtěla nic vědět o dávné Ariadně, odsouzené zůstat na ostrově Naxos, zatímco Théseus odplouval za dalšími hrdinskými činy. A ten jeho návrat, který malíře inspiroval, to vůbec nebyl návrat k Ariadně! A navíc ani nebyl šťastný, protože Théseus zapomněl na úmluvu s otcem - a nevyměnil na korábu černé plachty za bílé. Všimla si vůbec Aňa, že tam docela vzadu na obraze je černé plachtoví?

„Návrat, vidíte?“ usmála se Aňa. „Já bych řekla, že se Teo vrátí, že mi to tím vlastně naznačil. Akorát...“ zaváhala, „nevím, který na obrázku je ten Théseus. I když mě napadá, že to je asi jedno, vidíte?“ V jejím hlase bylo znát, že si strašně přeje, aby to jedno skutečně bylo.

To je vlastně dobře, že ji nenapadá nic jiného, pomyslela si žena jménem Halina a uklidňujícím tónem - ne jako paní docentka Malátová před studenty - řekla:

„Já taky nevím, který z nich je Théseus. Ale to je opravdu jedno. Je to návrat, máte pravdu...“